Súd:	Okresný súd Bratislava II
Spisová značka:	20C/73/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1213209306
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Nora Vladová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA2:2017:1213209306.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudkyňou JUDr. Norou Vladovou v sporovej veci žalobcu: F.. A. G., X.., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, B., zast. JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom so sídlom Liptovská 2/A, P. O. Box 67, Bratislava proti žalovanému: STAR production, s.r.o., so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 890 851 zast. IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., AK so sídlom Šoltésovej 2, Bratislava, IČO: 36 854 808, o ochranu osobnosti a zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný strpieť zverejnenie ospravedlnenia v periodickej tlači s celoslovenskou pôsobnosťou na náklady žalovaného v nasledovnom znení:

„Ospravedlnenie moderátorovi A. G.“
„Ospravedlňujeme sa pánovi moderátorovi A. G. za nepravdivé informácie o jeho pôsobení v Slovenskom rozhlase, ktoré sme zverejnili v článku „Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“ v časopise STAR č. 51-52/2012.
Súčasne sa ospravedlňujeme za zverejnenie znevažujúcich výrokov o osobe pána A. G., predovšetkým výrokov „(zvlčilá) minulosť, „roky krutovlády“, „chrapúnsky privlastnil“, „obyčajný pokrytec“, „sebaobdivujúci narcis“ a „krutovládca A.“, takisto v článku „Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“ v časopise STAR č. 51-52/2012. Tieto nepravdivé informácie a znevažujúce výroky sú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti pána A. G..
Spoločnosť STAR production, s.r.o. bývalý vydavateľ týždenníka STAR“.

Náklady na takéto zverejnenie nesmú presiahnuť sumu 500,- €.

Vo zvyšku súd návrh zamieta.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 28.03.2013 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť ospravedlnenie smerované žalobcovi v týždenníku STAR do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to v znení uvedenom v žalobnom petite. Zároveň sa domáhal aj zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- € a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že je všeobecne známou osobou, bývalým moderátorom televízie F. (ďalej len ,,televízia“), podniká v oblasti marketingu, public realations ako aj v oblasti edukatívnych programov moderovania a profesionálnej komunikácie. Žalovaný je okrem iného vydavateľom týždenníka ,,STAR“ (ďalej len ,,STAR“), v ktorom v č. 51-52/2012 uverejnil článok pod názvom ,,Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“ (ďalej len ,,článok“), ktorý obsahoval nepravdivé informácie a

difamujúce výroky vo vzťahu k osobe žalobcu v spojitosti so žalobcovým pôsobením v Slovenskom rozhlase. Uverejnenie týchto nepravdivých informácii a difamajúcich výrokov v súvislosti s uvedeným článkom má povahu hrubých neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, pričom svojim znevažujúcim charakterom v značnej miere znižujú česť, dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal na to, že článok je reakciou na internetový príspevok žalobcu na webovej stránke N..E..sk (ďalej len ,,blog“) ako aj diskusné príspevky vzťahujúce sa k tomuto blogu. Pri článku bol zverejnený aj diskusný príspevok vzťahujúci sa na blog, ktorého autorom je A. Q. (ďalej len ,,príspevok“). Webová stránka N..E..sk je verejne dostupná, príspevky jednotlivých autorov sú verejne dostupné bez potreby registrácie, rovnako sú verejne dostupné aj jednotlivé diskusné príspevky. Tiež poukázal na to, že žalobca ako bývalý moderátor a osoba verejne známa disponuje jednoduchým prístupom k médiám, pričom osoby verejne známe majú omnoho jednoduchšiu možnosť vyvrátiť, čo sami považujú za výmysel, a preto sa osobám verejne činným poskytuje nižšia miera ochrany dobrého mena. Nakoľko žalovaný informácie uvedené v článku prevzal z webovej stránky N..E..sk a ďalej ich šíril s ústavnou slobodou rozširovania získaných informácií, pričom tieto boli a naďalej sú verejne dostupné na predmetnej webovej stránke, a autorka príspevku nie je zamestnankyňou žalovaného, tak pasívne legitimovanou v tomto spore je práve autorka príspevku, t.j. A. Q.. Príspevok je zverejnený nielen v článku ale aj pri blogu, z čoho vyplýva, že k informáciám zverejneným v príspevku bol širší prístup ako k samotnému článku. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je preukázanie splnenia dvoch podmienok kumulatívne, a to neoprávnený zásah, a aby tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených podľa § 11 Občianskeho zákonníka, pričom v žalobe nie je uvedené akým spôsobom bolo právo žalobcu na ochranu osobnosti jednotlivými tvrdeniami v článku zasiahnuté. K tvrdeniam žalobcu, že v článku bolo zverejnených mnoho difamujúcich hodnotiacich výrokov o osobe žalobcu žalovaný uviedol, že z článku vyplýva, že je reakciou na blog, pričom hodnotiace úsudky sú prejavom výkonu práva kritiky, ktoré je súčasťou slobody prejavu. Z článku nemožno vyvodiť, že bol zverejnený úmyselne v rozpore so zákonom, rovnako tak z neho nevyplýva dubiózna pohnútka či snaha žalobcu škandalizovať alebo znevažovať. Žalovaný na záver dodal, že nakoľko k zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo, tak nemohol žalobcovi vzniknúť ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. V priebehu konania uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 16.02.2016 súd pripustil zmenu žalobného petitu v časti poskytnutia primeraného zadosťučinenia v zmysle podania žalobcu zo dňa 15.02.2016. Žalobca sa tak v konaní domáha o.i. zverejnenia ospravedlnenia v tomto znení: žalovaný je povinný strpieť zverejnenie ospravedlnenia v periodickej tlači s celoslovenskou pôsobnosťou na náklady žalovaného v nasledovnom znení ,,Ospravedlnenie moderátorovi A. G.“ ,,Ospravedlňujeme sa pánovi moderátorovi A. G. za nepravdivé informácie o jeho pôsobení v Slovenskom rozhlase, ktoré sme zverejnili v článku ,,Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“ v časopise STAR č. 51-52/2012. Súčasne sa ospravedlňujeme za zverejnenie znevažujúcich výrokov o osobe pána A. G., predovšetkým výrokov „(zvlčilá) minulosť, „roky krutovlády“, „chrapúnsky privlastnil“, „obyčajný pokrytec“, „sebaobdivujúci narcis“ a „krutovládca A.“, takisto v článku „Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“ v časopise STAR č. 51-52/2012. Tieto nepravdivé informácie a znevažujúce výroky sú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti pána A. G.. Spoločnosť STAR production, s.r.o. vydavateľ týždenníka STAR.“ Náklady na také zverejnenie nesmú presiahnuť sumu 500,- €. V ostatnom ostala žaloba nezmenená.

5. Súd vykonal dokazovanie prednesom právnych zástupcov strán sporu, výpoveďou žalobcu, výsluchom svedkov P. P., Z. U., A. Q., F. O., Ľ. G., F. G., E. F., F. Q., F.. J. Q., F. O., F. Q. a oboznámil sa s listinami nachádzajúcimi sa v spise, a to s týždenníkom STAR vydanie č. 51-52/2012, príspevkom žalobcu na webovej stránke N..E..sk zo dňa 21.05.2013 s názvom ,,Čo to za zvlčilú dobu žijeme“, článkom webovej stránke N..K..sk zo dňa 21.11.2012 s názvom ,,G. 3 týždne po vyhadzove z F.: Čakajte odplatu!“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom webovej stránke N..Č..sk zo dňa 21.11.2012 s názvom ,,Vyhodený G.: List plný nenávisti! Komu ho písal?“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom webovej stránke N..Č..sk zo dňa 19.12.2012 s názvom ,,Konfrontácia G.H. s minulosťou: Štipľavé útoky od bývalých kolegov!“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom webovej stránke N..T..sk zo dňa 12.11.2012 s názvom ,,Rozčertená Ť. G.: Dostal si tučné odstupné!“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom webovej stránke N..K..sk zo dňa 12.08.2013 s názvom ,,Smola G.: Po vyhadzove z F. ďalší nenávistný odchod!“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom

webovej stránke www.pluska.sk zo dňa 20.08.2013 s názvom ,,G. končí aj na bratislavskom letisku: Vyhadzov za aroganciu“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, článkom webovej stránke N..X..sk zo dňa 22.08.2013 s názvom ,,Stúpla mu sláva do hlavy? A. G. si kazí meno!“ a internetovou diskusiou k tomuto článku, ako aj s ďalšími listinami obsiahnutými v spise a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Z výtlačku týždenníku STAR č. 51-52/2012 zo dňa 18.12.2012 súd zistil, že tam bol na stranách 16 až 17 uverejnený článok s názvom ,,Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“. Obsahom tohto článku je reportáž o žalobcovi a jeho pôsobení v Slovenskom rozhlase. V úvode tohto článku sú uvedené úryvky z blogu žalobcu. Ďalej tento článok obsahuje tvrdenie bývalého zamestnanca Slovenského rozhlasu vo vzťahu k žalobcovi a úryvky z príspevku A. Q. vzťahujúcej sa k blogu žalobcu. V pravom hornom rohu na strane 17 bola uverejnená fotografia predmetného príspevku A. Q.. Pri fotografii, na ktorej sa nachádza predmetný príspevok je umiestnená popiska "foto: ludialudom.sk“.

7. Obsahom príspevku žalobcu na webovej stránke N..E..sk zo dňa 21.05.2013 s názvom ,,Čo to za zvlčilú dobu žijeme“ je jeho pohľad na súčasnú ,,zvlčilú“ dobu ako aj zmienka o vlastnej skúsenosti s ,,vlčími tesákmi dnešnej doby“ a výpovedi zo zamestnania.

8. Obsahom článkom zo dňa 21.11.2012 s názvom ,,G. 3 týždne po vyhadzove z F.: Čakajte odplatu!“ uverejneným na webovej stránke N..K..sk je ukončenie jeho pôsobenia v televízii F. a jeho blog s názvom ,,Čo to za zvlčilú dobu žijeme“ ako aj vyjadrenie žalobcu.

9. Obsahom článku zo dňa 21.11.2012 s názvom ,,Vyhodený G.: List plný nenávisti! Komu ho písal?“ zverejneného na webovej stránke N..Č..sk je ukončenie jeho pôsobenia v televízii F. a jeho blog s názvom ,,Čo to za zvlčilú dobu žijeme“ ako aj vyjadrenie žalobcu.

10. Obsahom článku zo dňa 19.12.2012 s názvom ,,Konfrontácia G. s minulosťou: Štipľavé útoky od bývalých kolegov!“ uverejneného na webovej stránke N..Č..sk je ukončenie jeho pôsobenia v televízii F., jeho blog s názvom ,,Čo to za zvlčilú dobu žijeme“ a príspevok A. Q. k tomuto blogu ako aj vyjadrenie žalobcu.

11. Obsahom článku zo dňa 12.11.2012 s názvom ,,Rozčertená Ť. G.: Dostal si tučné odstupné!“ uverejneného na webovej stránke N..T..sk je ukončenie jeho pôsobenia v televízii Markíza.

12. Obsahom článku zo dňa 12.08.2013 s názvom ,,Smola G.: Po vyhadzove z Markízy ďalší nenávistný odchod!“ uverejneného na webovej stránke N..K..sk je ukončenie jeho pôsobenia na Letisku M.R. Štefánika.

13. Obsahom článku zo dňa 20.08.2013 s názvom ,,G. končí aj na bratislavskom letisku: Vyhadzov za aroganciu“ uverejneného na webovej stránke N..X..sk je ukončenie jeho pôsobenia na Letisku M.R. Štefánika.

14. Obsahom článku zo dňa 2 2.08.2013 s názvom ,,Stúpla mu sláva do hlavy? A. G. si kazí meno!“ uverejneného na webovej stránke N..X..sk je ukončenie jeho pôsobenia na Letisku M.R. Štefánika.

15. Právny zástupca žalobcu k námietke pasívnej legitimácie žalovaného poukázal na zákon číslo 167/2008 Z.z. Tlačový zákon, ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť vydavateľa za obsah periodika.

16. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že dňa 18.12.2012 mu zatelefonoval pán F. O., s tým, že sa z novín dozvedel skutočnosť, ktorá ho značne znepokojila, a ktorá narušila ich ďalšiu spoluprácu na pripravovanom dlhodobom projekte televízneho vysielania s názvom ,,O zdraví s A. G.“ s termínom spustenia v januári 2013, pričom na základe negatívnej publicity sa rozhodol projekt neuskutočniť, ich vzájomná spolupráca ochladla a až po 9 mesiacoch obnovili dôveru a daný projekt uviedli do života. Následne si žalobca zakúpil STAR a po prečítaní článku zistil, že došlo k zverejneniu článku bez toho aby bol oslovený, a teda bez jeho vedomia, súhlasu či bez priestoru na vyjadrenie sa k uvedeným skutočnostiam. Po prečítaní bol zhrozený obsahom článku, a keďže pozná prácu novinárov, tak tí by mali dodržiavať určité zásady a jednou z nich je, že osoba, o ktorej sa informuje, by mala mať priestor na vyjadrenie sa. Informácie uvedené v článku zasahujú tak do súkromia žalobcu, keďže

má rodinu, ako aj do jeho obrazu, ktorý je vnímaný na verejnosti. Informácie uvedené v článku sú vytrhnuté z kontextu a nie je uvedené kto článok píše, preto zodpovednosť v tomto prípade preberá celá redakcia. V spornom období sa často objavoval v novinách, nakoľko končil svoje pôsobenie v médiách. Po jeho odchode z televízie poskytol rozhovor iba dvom novinám, a to Novému času Nedeľa a Eurotelevízii. Počas pôsobenia v médiách sa žalobca vždy považoval za človeka nezaujímaného pre bulvárne médiá, nevyvolával okolo svojej osoby publicitu a do novín sa dostal nie svojim pričinením. Vo vzťahu k pôsobeniu v Slovenskom rozhlase, ktoré bolo v článku spomínané uviedol, že sa začalo ešte v sedemdesiatych rokoch na pozíciách redaktor, športový reportér, zahranično-politický komentátor. V roku 1992 odišiel pracovať do Londýna pre rozhlasovú stanicu BBC. Z Londýna sa vrátil v roku 1998 na základe ponuky zo Slovenského rozhlasu postaviť prvý okruh Slovenského rozhlasu na úroveň rozhlasovej stanice BBC. Išlo o obdobie tzv. mečiarizmu a preto si tento cieľ vyžadoval určité zmeny, hlavne personálne. Žalobca neprepustil žiadnych ľudí, vykonali sa iba presuny z moderátorských pozícií na redaktorské, pričom zamestnancom zostali zachované platy. V tom čase nikto nenamietal žalobcovu prácu, práca sa rozbehla, rádio sa za obdobie žalobcovho pôsobenia v rokoch 1998-2003 stalo najpočúvanejšou rozhlasovou stanicou. Žalobca mal na starosti kolektív 180 ľudí, pričom sa snažil s každým z nich vychádzať korektne a slušne. Článok sa mu zdal dehonestujúci, pričom informácie v ňom uvedené sú nepravdivé, vytrhnuté z kontextu. Žalobca poukázal na výrok „obdobie krutovlády A.“, ktorý považuje za urážlivý. Po zverejnení článku sa s jeho obsahom oboznámila aj manželka žalobcu, ktorá je poslankyňou mestského zastupiteľstva, a taktiež boli o ňom informované deti žalobcu, ktoré boli vo veku 14 a 16 rokov. Manželka žalobcu si išla STAR kúpiť počas mestského zastupiteľstva po tom, ako ju o ňom žalobca informoval a pochopiteľne dostala od kolegov otázky a čelila a vysvetľovaniu skutočností v článku, ktoré boli diskreditujúce a nepravdivé. Vzhľadom na jej pozíciu komunálnej poslankyne, takýto obraz o jej manželovi, neprospel ani jej. Článok samozrejme vyvolal negatívne reakcie aj v širšom rodinnom okruhu žalobcu a taktiež v profesionálnom živote. V spornom období mal žalobca mnoho telefonátov, v ktorých musel objasňovať celú situáciu a tiež bol jedným z kandidátov na riaditeľa jazykovej školy, pričom po zverejnení článku obdržal od pracovnej agentúry email, že sa zamestnávateľ rozhodol inak. Článok ovplyvnil reakcie v rodine a na istý čas došlo aj k nervozite a k istému ochladeniu vzťahov, pričom trvalo istý čas kým sa to vrátilo do normálu. Vo vzťahu k susedským vzťahom uviedol, že, došlo k ochladeniu vo viacerých prípadoch, ale ťažko povedať či dôvodom bol článok. Podľa žalobcu platia etické pravidlá aj pre bulvár a platí pravidlo, že bezdôvodne by sa nemali uverejňovať žiadne informácie, ktoré by mali ohrozovať dobré meno dotyčnej osoby alebo inštitúcie. Autorku príspevku A. Q. nepozná, zaregistroval ju na blogu. K prepúšťaniu došlo až v závere pôsobenia žalobcu v Slovenskom rozhlase v roku 2003 na pokyn generálneho riaditeľa, keď bol vypracovaný projekt revitalizácie, pričom pri prepúšťaní sa vždy prihliadalo, či ide o ľudí v dôchodkovom veku, alebo či ich schopnosti zodpovedajú pozícii, ktorú vykonávajú a či sú dané pozície potrebné. O napísaniu blogu ho požiadal kolega v televízii, ktorý pracoval pre tento portál a požiadal ho o napísanie skúseností, ktoré zažil, pričom sa dohodli, že to nebude žalobcova osobná skúsenosť. Blog nebol písaný pre žalobcu, pre jeho individualistické ciele, ale bol napísaný v mene tisícok ľudí, ktorých postihol podobný osud, a ku ktorým sa zamestnávateľ zachoval ako k žalobcovi.

17. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného vyplýva, že nielen z blogu, ale aj z množstva diskusií, množstva článkov je zrejmé, že žalobca vyjadruje svoju nevôľu s postupom zamestnávateľa smerujúcim k ukončeniu pracovného pomeru, pričom išlo až o kritiku tohto zamestnávateľa. S využitím svojho ústavného práva na slobodu prejavu tak žalobca sám spôsobil, že táto téma sa stala verejnou, pričom týmto spôsobom sám rozhodol, nielen o obsahu verejnej diskusie, ale dokonca aj o použitých výrazoch, slovných spojeniach, ktoré boli často počas diskusií k článkom o tejto otázke alebo priamo k blogu používané aj priamo diskutujúcim. Je absurdné, aby žalobca sám otvoril otázku verejného záujmu, a v tomto smere očakával len priaznivé reakcie a v prípade negatívnych považoval tieto za neprimerané. STAR len svojim čitateľom týmto článkom priblížil a informoval ich o prebiehajúcej verejnej diskusii, ktorá bola iniciovaná samotným žalobcom. Uverejnením blogu musel žalobca plne legitímne očakávať, že diskusia a ohlasy k tomuto blogu nebudú len pozitívne, ale že dôjde aj k negatívnym reakciám. Žalobca je dlhodobo verejne známa osoba, keďže sa rozhodol vstúpiť do mediálneho priestoru, je činný v oblasti verejného života a ako taký disponuje v podstate ľahším prístupom k médiám ako akýkoľvek iný bežný občan. Z tohto dôvodu, ak dobrovoľne vstúpil verejným blogom do diskusie musel očakávať, že na verejnosti bude posudzovaný omnoho kritickejšie než iné bežné fyzické osoby. Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze zo dňa 15.03.2005, sp. zn. I.US 367/03 konštatoval, že nie je vecou súdu do verejnej diskusie vstupovať, pretože verejná diskusia je tým najlepším fórom pre utváranie názoru a hľadanie odpovedí na otázky, ktoré vyplývajú z predmetu veci. Tvrdenia v článku

pochádzajú z diskusií v rámci práve žalobcom uverejneného blogu ako aj množstva iných článkoch zverejnených na webových portáloch poskytujúcich tlačové informácie. Tieto informácie boli v rámci diskusie zverejnené osobou A. Q., ktorá sa ako bývalá zamestnankyňa snažila verejnosti uviesť akým spôsobom osobne vnímala konania žalobcu počas jeho pôsobenia v Slovenskom rozhlase na pozícii šéfredaktora, pričom sama vychádzala a používala výrazové prostriedky použité samotným žalobcom vo svojom blogu. Z tohto dôvodu je zrejmé, že sa jedná o subjektívnu kritiku prinášajúcu výlučne hodnotiace súdy tejto osoby. Je zrejmé, že sa pojmovo nejedná o skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť by sa dala jednoznačne preukázať. Pri ukončení pôsobenia na Bratislavskom letisku už žalobca neposkytol informácie, svoje pocity o ukončení tohto pracovného pomeru, nepublikoval žiaden blog, čím dal jasne najavo, že v tejto veci nechce vstúpiť do verejnej diskusie, tak ako tomu bolo v prípade informácií uvedených v článku. Informácie uverejnené v článku sami o sebe nie sú spôsobilé privodiť na strane žalobcu ujmu na jeho osobnostných právach. Žalobný petit je neprimeraný, neurčitý, nepravdivý a z tohto dôvodu nevykonateľný. Podľa ustálenej súdnej praxe sa v takýchto prípadoch aspoň uvádza, že formát písma zostáva zachovaný v takom istom formáte ako bol zverejnený článok, za ktorý sa priznáva ospravedlnenie. Číslo 51-52/2012 týždenníka STAR zo dňa 18.12.2012 malo náklad 14.172 ks, z čoho bolo predaných 11.468 ks

18. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu vyplýva, že článok neinformuje a neprináša verejnosti priestor na verejnú diskusiu, článok prináša o osobe žalobcu nepravdivé skutkové tvrdenia v spojení s hodnotiacimi úsudkami, ktoré sú nielen neprimerané ale aj bez vecného základu. Žalobca nebol oslovený žalovaným, aby sa mal možnosť vyjadriť k údajnej verejnej debate na neznámu tému.

19. Z výpovede svedka F.. J. Q. vyplýva, že so žalobcom pracoval v Slovenskom rozhlase, keď žalobca bol šéfredaktorom celého okruhu a svedok bol vedúcim športovej redakcie v období rokov 2003 - 2004. V spornom období vládla na pracovisku Slovenského rozhlasu normálna, profesionálna a pokojná atmosféra. Žalobca sa po nástupe do funkcie predstavil, povedal svoje zámery a jasne zadefinoval ciele, pričom ľudia to rešpektovali, pracovalo sa pokojne a veľa sa cestovalo, nakoľko sa ľudia zúčastňovali rôznych seminárov. Vo vzťahu k personálnym zmenám svedok uviedol, že vnímal nejaké zmeny na pozíciách, niekto kto bol predtým redaktor sa stal moderátorom, prípadne neskôr nejakým vedúcim pracovníkom a po nejakom čase pribudli mladí ľudia, ktorí dostali šancu učiť sa od starších. Ním vnímané zmeny, sú zmeny, ktoré sa zvyknú stať pri výmene vedenia, ale išlo o zmeny v rámci kolektívu, nešlo o žiadne prepúšťanie. Svedok neregistroval žiadne náznaky správania sa žalobcu ako vedúceho pracovníka, ktoré by bolo možné hodnotiť ako vystrájanie alebo zvlčilé správanie. Žalobcu vnímal ľudsky, nakoľko je to profesionál a normálny človek, ktorý prijíma iné názory a tieto aj akceptuje. Vo vzťahu k oceneniu redaktorov športovej redakcie v súvislosti s ich činnosťou svedok uviedol, že išlo o majstrovská sveta v hokeji v Göteborgu, kde mal Slovenský rozhas svojich komentátorov, ktorí komentovali jednotlivé zápasy vrátane finále. Keďže finále dopadlo úspešne, tak žalobca navrhol, aby sa z finále vyhotovilo CD, ktoré aj bolo vydané a malo veľký úspech, keďže sa predalo niekoľko tisíc CD, za čo získali ocenenie vo forme vydania strieborného CD a plakety.

20. Súd z výpovede svedka F. O. zistil, že v súčasnej dobe vyrába so žalobcom reláciu ,,O zdravý s A. G.“. Svedok oslovil žalobcu v novembri 2012, keď skončil svoje pôsobenie v televízii, nakoľko mal naplánovaný tento projekt v v decembri 2012 chcel so žalobcom podpísať zmluvu. Po prečítaní článku v časopise STAR, kde opísali žalobcu ako krutovládcu, ktorý sa správa zle k ľudom a nevie s nimi spolupracovať, spoluprácu stopli, pretože sa svedok obával, aby to nevrhlo zlé meno na projekt a aby jeho obchodní partneri od projektu neodstúpili, keďže táto relácia je im ponúkaná ako prezentácia ich produktov. Žalobca tvrdenia v článku poprel. Svedok žalobcu predtým osobne nepoznal, avšak na základe osobného poznania sa rozhodol, že s ním bude spolupracovať a podpísali zmluvu. Svedok si STAR kúpil náhodne, keďže ho zaujala prvá strana časopisu, pričom o žalobcovi a o jeho odchode z televízie eviduje aj ďalšie články, a to v Novom čase.

21. Z výpovede svedkyne F. Q. súd zistil, že v STAR pôsobila v rokoch 2011-2013. Článok vznikol na podnet blogu, ktorý zverejnil žalobca a na podnet ľudí, ktorí sa ozvali žalovanému, a ktorí v spornom období v Slovenskom rozhlase pracovali so žalobcom. Každá informácia, ktorá je uverejnená v časopise musí byť overená. Vo vzťahu k spornému článku najskôr uviedla, že si nepamätá ako boli informácie overované a následne, že tieto boli overované tým spôsobom, že žalovaný oslovil ľudí, ktorí so žalobcom spolupracovali v Slovenskom rozhlase, pričom informácie sa overujú vždy z viacerých zdrojov, a tak

to bolo aj v tomto prípade. Zásadou svedkyne je, že informácia musí byť overená z minimálne troch zdrojom, inak nie je dôveryhodná.

22. Svedok F. Q. uviedol, že so žalobcom sa osobne spoznal v roku 2012 v leteckej škole, pričom s ním bol v roku 2012 v kontakte aj z pracovných dôvodov, nakoľko ako konzultant personálno-poradenskej spoločnosti oslovil v septembri 2012 žalobcu ako kandidáta na post riaditeľa siete jazykových škôl. Na danú pozíciu sa vyberalo z 5 kandidátov, pričom žalobca bol postúpil do úrovne finálového kola, v ktorom sa mal stretnúť priamo s majiteľom tejto siete škôl. Na základe článku zo dňa 18.12.2012 v STAR bol žalobca vyradený z finálového kola, keďže majiteľ tejto siete škôl sa rozhodol, že o takéhoto kandidáta nemá záujem. V spornom období bolo o žalobcovi zverejnených niekoľko článkov, ale netýkali sa jeho manažérskych skúseností, a preto bol rozhodujúcim práve predmetný článok. Svedok ďalej uviedol, že blog nebol majiteľovi tejto siete škôl poskytnutý, nakoľko blog bol zameraný na jeho predchádzajúceho zamestnávateľa. V danom prípade je veľmi pravdepodobné, že dôvodom vyradenia žalobcu z finálového kola pre pozíciu riaditeľa siete jazykových škôl boli práve informácie z článku, nakoľko majiteľ tejto siete škôl si zakladá na svojom dobrom mene a nemá záujem o medializáciu.

23. Svedkyňa E. F.I. pracovala v Slovenskom rozhlase v období rokov 1977-2014, pričom žalobcu pozná z práce, kde bol jej šéfredaktorom a aj riaditeľom rádia. V čase, keď žalobca nastúpil svedkyňa pracovala na pozícii redaktorka, moderátorka a parlamentná spravodajkyňa. Jej priamym nadriadeným bol šéf rádio-žurnálu a nie žalobca. Žalobca ju po nástupe do funkcie zrušil z pozícii moderátorky a parlamentnej spravodajkyne a ďalej pracovala už len ako redaktorka. Na porade oznámil tri mená vrátane svedkyne, ktorým oznámil že nebudú ďalej pracovať ako parlamentní spravodajcovia a moderátori, čo však bolo jeho právom a očakávali sa zmeny. Ako redaktorka pracovala asi pol roka, a následne jej oznámil, že bude pracovať ako šéfka kontaktov relácii Dobré ráno, Živé slová a Pyramídy, Pohľady do kultúry Svedkyňa vykonávala aj prácu koordinátorky, čiže išlo o ďalšiu činnosť naviac, pričom dostala oveľa širší priestor ako mala v rádio-žurnáli. V rámci zmien začal žalobca napríklad prideľovať odmeny za mimoriadne vydarené relácie. Občasné konflikty boli normálne, vzhľadom na hektické podmienky. Spočiatku nebola spokojná s rozhodnutím žalobcu, nakoľko iba oznámil zmeny a bez odôvodnenia odišiel, ale postupom času zamestnanci zistili, že dáva najavo keď sa mu práca páči, vedel oceniť dobre vykonanú prácu, pričom sa snažil posunúť rádio na vyššiu úroveň. Svedkyňa ďalej uviedla, že si nespomína na nikoho s kým by žalobca počas tohto obdobia ukončil pracovný pomer. Pri tvorivej činnosti konflikty bežne vznikajú, ako náhle máte iný názor ako šéfredaktor, tak sa môžete dostať do konfliktu, pričom žalobcove správanie počas konfliktných situácii sa nevymykalo normálu. Po vydarenej relácii žalobca prišiel a poďakoval sa, do práce svedkyne nezasahoval, pričom ako príklad uviedla situáciu, keď mala v relácii poslanca HZDS v čase kedy bolo vnímané, že HZDS nerobí Slovenskej republike v EÚ dobré meno, žalobca prišiel až po relácii a povedal, že to bolo kontraproduktívne, ale do relácie ako takej nezasahoval.

24. Z výpovede svedkyne F.Á. G., sestry žalobcu súd zistil, že o článku sa dozvedela až od známych, a preto si kúpila STAR, pričom z článku bola zhrozená. S bratom bola a aj naďalej je v kontakte. Svedkyňa pracuje ako optometrista, t.j. aplikuje kontaktné šošovky pre rôzne typy ľudí, mladých či starších, a keďže je stále v kontakte s ľuďmi, tak ju tento článok vyviedol z konceptu, keďže ľudia sa pýtali, či článok čítala a či je žalobca taký ako je v ňom opísaný. Trvanie týchto reakcií bolo neobmedzené, nakoľko na ľudia chodia kontroly v rôznych časových intervaloch, napríklad aj po troch mesiacoch a našli sa aj takí, ktorí prišli aj po troch mesiacoch a zhrozene sa pýtali ako môže niekto napísať takýto článok a čo sa to stalo. V článku išlo o to ako žalobca vyhadzoval ľudí, aký bol surový vo vzťahu k ľudom, ako im zobral nejaké ceny, a tiež obsahoval všelijaké invektívy o žalobcovi, napríklad, že starého psa štekať nenaučíš a podobne, pričom novinár alebo ten kto vypustil článok musel vedieť, že ide o veľmi neseriózny článok a musel si byť vedomý, že ublíži nielen žalobcovi, ale aj jeho rodine. O iných článkoch s takýmito informáciami svedkyňa nemá vedomosť, nakoľko takéto noviny nekupuje ani nesleduje internet na takéto účely, pričom STAR si kúpila len z dôvodu, že bola na to upozornená.

25. Svedkyňa Ľ. G.Š., manželka žalobcu uviedla, že článok čítala hneď ako vyšiel, pričom jeho obsahom bolo, že žalobcu dobehla vlastná, zvlčilá minulosť, že bol krutovládca a bez mihnutia oka vyhadzoval oddaných a skúsených podriadených. Hneď v úvode sa v článku uvádza ako vo svojom blogu, vraj s množstvom gramatických chýb, uvádza nejaké informácie, ďalej sa článok zaoberá tým, ako sa správal k ľudom a ako sa správal k zamestnancom, ako vyhadzoval skúsených novinárov a napríklad ako si pri športovej akcii privlastnil sošku. Po prečítaní článku mala hrozné pocity, keďže išlo o neobjektívny

článok s cieľom pošpiniť a očierniť. V článku nenašla nič pravdivé, pričom článok vie posúdiť nielen po stránke ľudskej, ale aj po stránke odbornej, nakoľko po dlhé roky pôsobila v médiách. Článok obsahoval expresívne zavádzajúce významy bez možnosti reakcie druhej strany. Potom ako jej žalobca zatelefonoval si v čase prestávky rokovania zastupiteľstva išla kúpiť STAR, pričom už tam si musela vypočuť poznámky kolegov. Článok ovplyvnil aj situáciu v rodine, v tom čase mali deti okolo 15-16 rokov a keďže so žalobcom vedeli, že sa k článku môžu dostať prostredníctvom internetu, tak im dali článok prečítať, aby zabránili ich prekvapeniu pri prípadnej spŕške od spolužiakov a kamarátov. Deti, predovšetkým dcéra reagovala veľmi citlivo, v tom čase sa uzavrela do seba a svedkyňa ju našla v izbe uplakanú, pýtajúc sa, prečo niekto takto ubližuje otcovi. Článok zasiahol aj do širšej rodiny, keďže vyšiel v čase pred Vianocami, tak to pokazilo jednak celkovú atmosféru Vianoc a tiež sa v tom čase stretávali aj so širšou rodinou, článok s nimi rozoberali, pričom všetci mali pocit, že ide o vykonštruovaný článok s cieľom ublížiť a pošpiniť. Ako príklad uviedla situáciu, keď išla vyvenčiť psa, stretla sa so susedou, ktorá sa opýtala, či manžel radšej nechodí von so psom po tom čo o ňom popísali, pričom z rozhovoru logicky vyplynulo, že naráža na článok, keďže to bolo v dňoch, kedy bol uverejnený a podľa slov susedy vyšiel v časopise, pričom v predvianočnom čase vyšiel len tento článok. Deti boli od spolužiakov vystavené posmešným poznámkam ako napríklad, že ocko sa pekne vyfarbil. To, že dôvodom poznámok spolužiakov bol článok v STAR bolo jasné, nakoľko niekto ho mal v škole, a bolo to aj na titulnej stránke. Žalobca vnútorne psychicky vnímal tento článok veľmi zle, bol to jeden z jeho najťažších momentov v živote, keď si ho prečítal, tak mal aj nejaké problémy so srdcom a opakovane si meral tlak, keďže mu vyskakoval, pričom svedkyňa ho ubezpečovala, že pravdu poznajú ako aj jeho, on však stále tvrdil, že nie všetci poznajú pravdu a nie každému bude môcť pravdu vysvetliť. Mal rozbehnuté nejaké pracovné veci, čo mu vážne poškodilo. Svedkyňa ďalej uviedla, že nemá vedomosť o tom, že takéto alebo obdobné informácie boli uverejnené aj v iných periodikách.

26. Svedkyňa A. Q.Á. uviedla, že žalobca bol jej nadriadeným v Slovenskom rozhlase v rokoch 1990 - 1999. Do Slovenského rozhlasu sa následne vrátila v rokoch 2003-2004, ale už do inej redakcie. V rokoch keď pôsobila pod žalobcom pracovala ako produkčná. Žalobca sa stal šéfredaktorom v septembri, resp. októbri roku 1998, hneď ako nastúpil chcel všetko zmeniť, chcel vybudovať nový rozhlas, a v rámci týchto zmien začal aj prepúšťať, pričom prvými prepustenými boli dlhoroční rozhlasoví pracovníci. Redakcia, v ktorej pracovala svedkyňa pripravovala prehľad tlače do ranného vysielania, pričom vždy menili poradie denníkov. Žalobca povedal, že na prvom mieste nesmie byť denník Slovenská republika, pretože je politickej strany SNS, za ktorú teraz kandiduje. Atmosféru až tak nepociťovala, keďže so žalobcom neprichádzala denno-denne do styku. Na porady chodila každé ráno vedúca zmeny, ktorá bola so žalobcom v bližšom styku. S článkom uverejneným v STAR bola oboznámená. Bol tam uverejnený blog a príspevok, kde svedkyňa reagovala na informáciu, že žalobca bol prepustený, pričom reagovala z toho dôvodu, že tiež bola prepustená, nakoľko si ju žalobca dňa 20.04.1999 zavolal do kancelárie, kde jej a ďalším kolegyniam, z jej redakcie spolu štyrom, oznámil, že do konca apríla končia, keďže bolo potrebné znížiť stav a reorganizovať. Nemali inú možnosť ako podpísať výpoveď, nakoľko žalobca povedal, že ak ju nepodpíšu, tak budú chodiť do práce ďalšie tri mesiace len tak, a preto radšej podpísali, že skončia k 30.04.1999 a zobrali odstupné, pričom výpovednú lehotu neabsolvovali. Dva dni na to ako dostali výpoveď prišla do redakcie nová neskúsená dievčina na miesto prepustenej kolegyne redaktorky, ktorú museli do ich práce zaučiť. Situácia bola ponižujúca, svedkyňa v redakcii pracovala 9 rokov, ďalšie kolegyne 10 rokov aj 20 rokov, pričom má vedomosť o tom, že v ďalších mesiacoch nastupovali na ich miesta ďalší noví neskúsení zamestnanci a to na miesta, ktoré zastávali dlhoročne skúsení redaktori. V 90. rokoch, keď žalobca pracoval ako športový redaktor spolu urobili 2-3 relácie, pričom v tom čase to bol veľmi príjemný kolega. Následne odišiel do Londýna a po jeho návrate, keď sa stal šéfredaktorom, sa z neho stal iný človek, správal sa tak, že iba on má patent na rozum, neznášal iný názor, neznášal kritiku a z toho dôvodu vyplývali potom nezhody v redakcii. Hlavné nezhody vyplývali z toho, že žalobca bol presvedčený, že netreba toľko ľudí, čo však bolo nezvládnuteľné. Svedkyňa písala správy, ktoré diktovala správarka, pričom jej úlohou bolo bezchybné písanie, aby to redaktori potom prečítali. So žalobcom neprichádzala do styku, len keď ju zavolal, s tým, že končí, nakoľko nie sú potrební profesionálni správari, pričom vtedy mu vysvetľovali, že to nie je dobrý postup. Ich argumenty nepripustil a uviedol, že to bude podľa neho. Nakoľko išlo o nepretržitú 24 hodinovú prevádzku, tak sa striedali štyri zmeny po troch ľuďoch, spolu 12 ľudí. K 30.04.1999 z jej redakcie dostali výpoveď 4, ale keď ich žalobca zavolal, boli tam ľudia aj zo Zákruty, z rádio-žurnálu, spolu asi 15 ľudí. Hoci niektoré profesie boli nadbytočné z dôvodu, že sa prechádzalo na digitalizáciu, ale došlo aj k prepusteniu redaktorov a nielen svedkyne ako pisárky. Pred uverejneným článku v STAR nebola kontaktovaná nikým zo STAR, pričom článku sa dozvedela od susedy a následne si STAR kúpila.

27. Svedkyňa Z. U. uviedla, že žalobca bol v Slovenskom rozhlase jej šéfredaktorom do roku 2003, pričom pracovala na pozícii moderátor - redaktor v rokoch 1991-1994 a v rokoch 1999 - 2003. Žalobca sa vrátil v čase jej pôsobenia z BBC a stal sa zároveň jej šéfredaktorom. Štýl práce vyžadoval, že boli v dennom kontakte. Atmosféra závisela od toho čo sa riešilo, bola primeraná okolnostiam s akými museli v spravodajstve ľudia pracovať, v prvom rade v strese, pričom to je fenomén tej práce a nie fenomén ľudí. Pokiaľ ide o pracovnú úroveň spolupráce, tak je pravdou, že v Slovenskom rozhlase došlo k prepúšťaniu, čomu však predchádzala skutočnosť, že na úrovni generálneho riaditeľa rozhlasu sa začala pripravovať koncepcia, pričom išlo o nejaké koncepčné zmeny v rámci spravodajstva. Svedkyňa pracovala v redakcii rádio-žurnálu, pričom v tej redakcii bolo prepustených minimálne päť ľudí. S obsahom článku v STAR nebola oboznámená, vie iba, že nejaký článok bol. Išlo o prepúšťanie v roku 2003 z dôvodu nadbytočnosti, keď sa začalo hovoriť o koncepčných zmenách v rozhlase, pričom v redakcii mali iný názor na koncepciu. Vzhľadom na to spísali v roku 2003 petíciu, v ktorej vyjadrili, že s navrhovanou koncepciou nesúhlasia. Obsah petície predniesli pred Rozhlasovou radou, radou pre rozhlasové vysielanie, kde prezentovali ich stanovisko k navrhovanej koncepcii. Následne boli predvolaní ku generálnemu riaditeľovi a tam obdržali výpovede pre nadbytočnosť, pričom celá táto akcia prebehla bez prítomnosti žalobcu. Názor ohľadne koncepčných zmien komunikovali aj so žalobcom, pričom išlo o koncept proti konceptu, on argumentoval ako to bude fungovať a oni argumentovali, že ako to nebude fungovať. Išlo čisto o pracovný názor. Žalobcu vnímala iba ako svojho nadriadeného, s ktorým mali hlavne ku koncu obdobia výrazne odlišné pracovné názory.

28. Svedok F. O. uviedol, že článok si prečítal práve z dôvodu, že bol predvolaný ako svedok. V Slovenskom rozhlase pracoval v rokoch 1993 až 2003, teda aj v čase kedy bol žalobca šéfredaktorom. So žalobcom prichádzal do styku denne a atmosféra bola prijateľná. Svedok po prečítaní si časti článku o ocenení za komentovanie Majstrovstiev sveta v hokeji v Göteborgu uviedol, že to nie je pravda, nakoľko po úspechu na Majstrovstvách sveta bolo vydané CD s prenosmi a za uvedené CD dostali zlatú platňu. Išlo o ocenenie predajnosti CD. Žiadna soška ani podobné ocenenie nebolo odovzdávané. Vydavateľstvo vydalo dve CD, jedno si zobral p. P., jedno si nechala redakcia a jedno potom dovydali svedkovi, pričom ten nemal s takýmto postupom problém. Vo vzťahu k článku a tam uvedenej skutočnosti, že keď pricestovali do Bratislavy rodičia uviedol, že celý tento odsek je výmysel, keďže nič také sa neudialo. Jeho rodičia žijú v Bratislave a teda nemali ani kam pricestovať.

29. Svedok P. P. uviedol, že so žalobcu pozná z práce, ale keďže on pôsobí v Košiciach a žalobca v Bratislave, tak sa nestretávajú. V Slovenskom rozhlase pracuje od roku 1980 ako športový redaktor, pričom od roku 1993 je členom športovej redakcie Slovenského rozhlasu v Bratislave. Správanie žalobcu bolo vždy férové, bol vždy odborník a profesionál vo svojej profesii a nemal s ním nikdy problém. Vo vzťahu k článku a tam uvedenej skutočnosti, že keď navyše pricestovali do Bratislavy rodičia uviedol, že svedkom takejto udalosti nikdy nebol. Z jeho reportáži a reportáži p. O. z MS v Göteborgu v roku 2002 bolo vydané CD s prenosmi a za uvedené CD dostali zlatú platňu za 3.000 predaných nosičov, pričom táto cena mu bola odovzdaná riaditeľom rádia.

30. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca bol v roku 2016 zvolený za poslanca Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len ,,NR SR“) a túto funkciu zastáva dodnes, pričom inú funkciu alebo pracovnú pozíciu nevykonáva. Vo vzťahu k označeniu žalobcu ako moderátora poukázal na bežnú prax pri označovaní poslancov NR SR, keď sa títo označujú svojou profesiou. Vzhľadom k tomu, že žalobca vykonával moderátora a je pravdepodobné, že po ukončení funkcie poslanca NR SR sa k tejto profesii vráti, je primerané označenie moderátor. Aj v článku bol označovaný ako moderátor, hoci v tom čase profesiu moderátora nevykonával. K námietke formy petitu uviedol, že petit je negatórny, pričom žalobca v súčasnosti nevie, v ktorom konkrétnom médiu bude priestor na zverejnenie ospravedlnenia.

31. Právny zástupca žalovaného vo svojej záverečnej uviedol, že skutkové tvrdenia, najmä prevažná miera hodnotiacich úsudkov použitých v článku ako aj jazykových prostriedkov, akými boli vyjadrené, vychádza z informácií, ktoré boli dlhodobo verejne dostupné a zverejnené práve žalobcom prostredníctvom blogu. Z vykonaného dokazovanie, a to z výpovede F. Q. vyplynulo, že pravdivosť týchto informácií bola jednak zo strany redakcie žalovaného preverovaná z viacerých zdrojov a súčasne v rámci vykonaného dokazovania v tomto konaní sa pravdivosť týchto informácií aj v podstatnej miere potvrdila. Z článku, blogu ako aj príspevkov k nemu vyplýva, že informácie v nich uvedené nie sú objektívneho charakteru, ale prinášajú subjektívny pohľad osôb na totožnú negatívnu životnú situáciu,

a to stratu zamestnania vnímanú dotknutými osobami spravidla ako krivdu, v dôsledku čoho jazykové prostriedky, akými sú tieto informácie spravidla vyjadrené sú expresívne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca zo svojej pozície v Slovenskom rozhlase bol priamo či nepriamo zúčastnený pri ukončovaní pracovných pomerov, ktoré tieto osoby rovnako ako žalobca svoje ukončenie pracovného pomeru v televízii vnímali ako negatívnu životnú situáciu a postup svojho nadriadeného vnímali ako krivdu. Podstatná časť výrazov ako aj samotný článok a jeho obsah vychádza z verejne dostupného blogu zverejneného žalobcom, a to výlučne v súvislosti s výkonom Ústavou garantovaného práva žalovaného ako vydavateľa tlače na rozširovanie získaných informácií z verejne dostupného zdroja vytvoreného žalobcom. Žalobcom tvrdený úmysel žalovaného článkom dehonestovať a škandalizovať osobu žalobcu nebol v konaní žiadnym spôsobom preukázaný, pričom jediným cieľom žalovaného bolo sprostredkovať svojim čitateľom verejne dostupnú diskusiu iniciovanú žalobcom a poukázať práve na to, že sám kritizujúci, t.j. žalobca bol vystavený tomu, že ohľadom tej istej otázky musel sám znášať kritiku. Vzhľadom na skutkové zistenia, nie je možné hodnotiace úsudky použité v článku jednoznačne hodnotiť ako neoprávnené a neprimerané. Nemožno opomenúť skutočnosť, že žalobca je osobou všeobecne známou, tzv. prominent, a v zmysle ustálenej súdnej praxe sa na takúto osobu, ktorá na základe vlastného rozhodnutia vstúpila do verejného života, a tak sa dostala do povedomia širokej verejnosti, prihliada ako na osobu so zníženým prahom osobnostných práv. Je zrejmé, že téma a verejná diskusia o nej bola od počiatku plne legitímna a z pohľadu širokej verejnosti a médií atraktívna, pričom táto skutočnosť nevyplýva len zo záujmu žalovaného, ktorý mohol článok pripraviť a zverejniť len v dôsledku zverejnenia blogu žalobcom, ale aj zo záujmu ďalších vydavateľov, ktorí práve na podnet blogu uverejnili o tejto téme a o žalobcovi článok. Tiež je nutné osobitnú pozornosť venovať aj charakteru samotného STAR, ktorý predstavuje tzv. bulvár, t.j. tlač prinášajúca senzácie ako aj málo hodnotné povrchné informácie, ktoré majú nízku úroveň. STAR je verejnosti dostupný len obmedzene za úhradu kúpnej ceny, a to len určitý časový okamih spravidla 1 týždeň, pričom blog a k nemu vložené príspevky sú verejnosti dostupné bez časového obmedzenia a bezodplatne. K absencii splnenia podmienok na vznik občianskoprávnej sankcie podľa § 13 OZ a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že aj keby bola pripustená existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, tak v danom prípade sa o neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu nejedná, a to jednak z dôvodu prípustnosti kritiky a nadsázky a jednak vychádzajúc z charakteru bulvárnej tlače a výkonu práva žalovaného na slobodu prejavu v súvislosti s osobou verejného záujmu, a preto ani nemohla nastať príčinná súvislosť medzi takýmto zásahom a neoprávnenosťou tohto zásahu. K výpovedi svedka F. Q. uviedol, že tá bola neurčitá a nemohla byť hodnoverne overená, keďže ten listiny, ktoré požadoval žalovaný do spisu nezaložil, pričom rovnako nebolo preukázané, že k odkladu plánovanej relácie došlo práve z dôvodu zverejnenia článku. Je tiež nutné konštatovať, že tieto tvrdené dopady zverejnenia článku sa nevzťahujú k nemajetkovej ujme žalobcu, ale môžu sa týkať nanajvýš náhrady škody za ušlý zisk žalobcu, ktorého sa náhrady v konaní nedomáha. Zároveň skutočnosť, že žalobca sa v roku 2016 ako člen strany SNS z nepostupového umiestnenia na kandidátke strany SNS do parlamentných volieb prekrúžkoval až namiesto postupové a stal sa z neho poslanec NR SR, čo vyvracia akékoľvek tvrdenia o znížení dôstojnosti žalobcu či jeho vážnosti v spoločnosti. Na záver poukázal na vady žalobného petitu, ktorý jednak obsahuje nepravdivé informácie, a to označenie žalobcu ako moderátora, pričom moderátorom už nie je a jednak je neurčitý, nakoľko v ňom úplne absentujú informácie o tom, či sa má jednať o zverejnenie jednorazové alebo opakujúce, a aký formát a veľkosť písma má mať text ospravedlnenia, na akej strane má byť zverejnené, v akom type periodika má byť ospravedlnenie zverejnené a pod.

32. Právny zástupca žalobcu vo svojej záverečnej uviedol, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že výroky obsiahnuté v článku a označené v žalobe, týkajúce sa pôsobenia žalobcu v Slovenskom rozhlase obsahujú nepravdivé tvrdenia o osobe žalobcu. Obsahom článku je vo vzťahu k osobe žalobcu množstvo výrokov difamujúcich žalobcu, ktoré nemajú žiaden vecný základ a vychádzajú z nepravdivých tvrdení o pôsobení žalobcu v Slovenskom rozhlase. V konaní bolo preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu zverejnením nepravdivých tvrdení o žalobcovi a k zverejneniu hodnotiacich úsudkov znevažujúceho charakteru vychádzajúceho z týchto nepravdivých tvrdení. V danom prípade nie je preto potrebné skúmať proporcionalitu medzi právom na ochranu osobnosti a právom na slobodu prejavu, pretože právo na slobodu prejavu bolo zneužité a preto nemôže používať právnu ochranu. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol, že bolo preukázané, že v príčinnej súvislosti so zverejnením nepravdivých a difamujúcich informácií o žalobcovi, zverejnením hodnotiacich úsudkoch založených na týchto nepravdivých informáciách, vznikli negatívne následky v súkromí žalobcu a jeho rodiny, ale aj všeobecne v spoločnosti, ktoré sú preukázané výrokmi susedky či kolegov manželky žalobcu, ale aj v profesionálnej sfére. Nebezpečenstvo útokov znevažujúcich slobodu prejavu v médiách, ktoré majú

širší zásah spočíva v reálnej nemožnosti adresáta útoku reagovať na tieto útoky v primeranej miere, keďže z jeho strany nie je možné osloviť všetkých čitateľov článku a dementovať zverejnené informácie, navyše adresáti takéhoto dementu by mu nemuseli ani uveriť, a preto taký útok môže byť čiastočne eliminovaný len včasným ospravedlnením, dementovaním, zo strany samotného vydavateľa daného média. Žalovaný nielenže odmietol poskytnúť žalobcovi takú satisfakciu na základe jeho výzvy pred podaním žaloby, ale odmieta ju poskytnúť doposiaľ, dokonca aj po preukázaní nepravdivosti žalovaných tvrdení obsiahnutých v článku. Ďalej poukázal na to, že čím neskôr je poskytnutá morálna satisfakcia, tým významnejšiu subsidiárnu funkciu má peňažná satisfakcia.

33. Podľa § 11 zákona číslo 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len ,,OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy .

34. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

35. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
36. Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

37. Článok 19 ods. 1,2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky hovorí, že každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

38. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 81/1966 o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch (ďalej len ,,Tlačový zákon“), v súlade s ústavne zaručenou slobodou prejavu, slova a tlače využívajú občania periodickú tlač a ostatné hromadné informačné prostriedky na to, aby ich prostredníctvom získavali informácie a verejne vyjadrovali svoje názory. Sloboda prejavu, slova a tlače a spoločenské poslanie periodickej tlače a ostatných hromadných informačných prostriedkov sú materiálne zaručené tým, že sa občanom a ich organizáciám dávajú k dispozícii vydavateľské a tlačové podniky, rozhlas, televízia, film a iné hromadné informačné prostriedky.

39. Podľa § 3 ods. 1 prvej vety Tlačového zákona, periodická tlač sú noviny, časopisy a iné periodické tlačoviny, vydávané najmenej dvakrát ročne pod rovnakým názvom a v úprave typickej pre tento druh tlače.

40. Podľa § 10 ods. 1, ods. 5 Tlačového zákona, za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ, za ostatné hromadné informačné prostriedky príslušná organizácia, na ktorú sa vzťahujú všetky ďalšie ustanovenia platné pre vydavateľa. Nedotknutá zostáva zodpovednosť autorov informácií vyplývajúca z platných predpisov.

41. Podľa čl. III ods. 1 Etického kódexu SSN je novinár povinný dôsledne si overiť každú informáciu, ktorú zverejní, informácie si spravidla overí aspoň z dvoch od seba navzájom nezávislých zdrojov

42. Ustanovenie článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantuje každému ,,právo na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života“, ktoré je v kontexte Dohovoru chápané predovšetkým ako právo na ,,tajomstvo“ súkromného života, ale keďže je úzko spojené so životom jednotlivca, zahŕňa aj všetko, čo prispieva k rozvoju a uplatneniu osobnosti jednotlivca.

43. Subjektom ochrany, t.j. oprávneným subjektom je fyzická osoba, voči osobnosti ktorej smeroval neoprávnený zásah, čím je v konaní o ochranu osobnosti daná aktívna vecná legitimácia. Zodpovednostným subjektom, a teda pasívne vecne legitimovaným subjektom, je vždy pôvodca neoprávneného zásahu. Týmto zodpovednostným subjektom môže tak fyzická osoba, právnická osoba ako aj štát.

44. K námietke pasívnej legitimácie žalovaného súd uvádza, že v prípade, ak žalobca vidí zásah do svojich osobnostných práv práve vo zverejnení článku, tak sa ochrany svojej osobnosti musí domáhať proti tým subjektom zásahu, ktoré takéto informácie šírili, resp. proti tým skutkovým tvrdeniam či neoprávnenej kritike, ktoré takto boli zverejnené. Nakoľko žalovaný prevzal a zverejnil informácie obsiahnuté v článku, tak prebral plnú zodpovednosť za obsah zverejnených informácií, a teda v predmetnom spore je pasívne legitimovaným subjektom. Podľa ustálenej judikatúry je neoprávneným zásahom zásadne každé nepravdivé tvrdenie, ktoré zasahuje do práva chráneného § 11 a nasl. OZ a skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti, alebo išlo len o nedbanlivostné prebranie poznatkov je z tohto pohľadu právne bezvýznamné.

45. Súd tiež v danej súvislosti poukazuje na skutočnosť, že proti žalobe na ochranu osobnosti sa nemožno úspešne brániť tým, že žalovaný len šíril informácie, ktoré sám počul (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.09.2003, sp.zn. 28Cdo 1410/2002).

46. Občiansky zákonník v citovaných ustanoveniach § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti je preukázanie, že došlo k neoprávnenému zásahu a že tento zásah bol objektívne spôsobilý porušiť alebo aspoň ohroziť fyzickú alebo mravnú integritu osobnosti oprávneného. Obe tieto podmienky musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo dotknutej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu znášať sankcie. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Za neoprávnený nemožno považovať zásah do osobnostnej sféry, pri ktorom ide o okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, pričom medzi takéto okolnosti patrí i výkon práv. O neoprávnenom zásahu však nemožno hovoriť tam, kde k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva, hoci inak sa zásah týka osobnosti fyzickej osoby. Ústava Slovenskej republiky okrem práv spätých s ochranou osobnosti zaručuje aj iné základné práva a slobody, napr. právo na súdnu a inú ochranu a slobodu prejavu. Ich uplatňovanie a právna ochrana musia byť proporcionálne a vzájomne vyvážené tak, aby sa nadmernou ochranou jedného práva nepotlačila ochrana iného práva.

47. Subjekt ochrany (oprávnený) sa môže domáhať najmä upustenia od negatívnych zásahov (negatórna žaloba), odstránenia nepriaznivých následkov už vzniknutého protiprávneho stavu (reštitučná žaloba) a napokon i poskytnutia primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba). Formou zadosťučinenia môže byť i majetkové plnenie, konkrétne plnenie v peniazoch. Podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je nemajetková ujma, ktorá je spôsobila v značnej miere znížiť dôstojnosť občana a jeho vážnosť v spoločnosti.

48. Predmetom ochrany osobnostných práv je osobnosť človeka v jej celistvosti. Predmetom práva na ochranu cti a dôstojnosti je tak česť občana v jeho rozmanitých spoločenských vzťahoch jednak vo vzťahu k spoločnosti a jednak vo vzťahu k ostatným spoluobčanom. Predmetom ochrany občana je aj jeho česť v odborných kruhoch, v ktorých je známy svojou odbornou prácou a činnosťou. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť tejto osobe ujmu, dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky na ochranu. K zásahu do cti a dôstojnosti môže dôjsť rôznym konaním či prejavmi. Zásah do osobnostných práv fyzickej osoby môže mať podobu buď skutkového tvrdenia (t.j. faktu, ktorého pravdivosť možno objektívne verifikovať) alebo kritiky (tzv. hodnotiacich úsudkov), t.j. názorov, ktoré sú svojou povahou subjektívne - sú výrazom názorov toho, kto ich prednáša - a teda ktorých správnosť nie je možné objektívne preukázať). Zákon poskytuje ochranu proti takýmto zásahom len vtedy, ak ide o zásah neoprávnený. K neoprávnenému zásahu do práva fyzickej osoby na česť a dôstojnosť dôjde nepochybne nepravdivými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú zároveň objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutej fyzickej osoby. Povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno ohľadom zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu, zaťažuje dotknutú fyzickú osobu (žalobcu). Neoprávnenosť zásahu do občianskej cti a dôstojnosti je však spravidla vylúčená v prípade, ak tvrdenia, ktorými malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv, sú pravdivé. Ich pravdivosť musí preukázať ten, kto do cti a dôstojnosti fyzickej osoby zasiahol, t.j. pôvodca zásahu (žalovaný).

49. Predmetom sporu je posúdenie zásahu do osobnostných práv žalobcu pričom, je irelevantné, či pôvodca zásahu bol alebo nebol si vedomý protiprávnosti zásahu, rozhodujúci je len výsledok takéhoto konania. Ide tu o zodpovednosť za výsledok.

50. Hmotnoprávnou podmienkou tejto občianskoprávnej zodpovednosti je imateriálna ujma, ktorá spočíva buď v ohrození alebo v porušení osobnostnej sféry. Postačujúce teda je, že zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu, keďže platný Občiansky zákonník pôsobí prevenčne.

51. Aby bolo možné hovoriť o zásahu do osobnostných práv, tak musí v prípade difamujúcich tvrdení, dôjsť k ich zverejneniu, a to osobou, ktorá má byť pôvodcom zásahu. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nielen nepravdivými tvrdeniami, ale j tvrdeniami pravdivými, ako aj prezentovaním kritiky určitého správania tejto osoby, avšak o zásahu možno hovoriť len vtedy, ak zasahovateľ určitú nepravdivú skutočnosť prejaví verejne. Bez takéhoto zverejnenia hoci aj nepravdivých tvrdení nemôže dôjsť k zásahu do osobnostných práv, a to bez zreteľa na to, či by zásah inak bol oprávnený alebo nie.

52. Zákon neposkytuje právu na ochranu osobnosti absolútnu ochranu. Všetky práva a slobody sa však chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom pre určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 7/96). Právny názor, že hranice slobody prejavu sa končia tam, kde začínajú práva iných, je prekonaný. Kolíziu chránených hodnôt (slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti) treba riešiť nastolením spravodlivej rovnováhy medzi oboma hodnotami V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv a ich ochrany (nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 156/99).

53. Európsky súd s odvolaním sa na rozsudky Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z roku 1996 a Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999 dospel k záveru, že „poistka, ktorú čl. 10 Dohovoru priznáva novinárom vo vzťahu k spravodajstvu o otázkach verejného záujmu, podmienená tým, že títo jednali v dobrej viere s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou“.

54. Vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych inštitúcií, ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov alebo kandidátov či čakateľov na tieto funkcie; vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upúta verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu byť verejne posudzované (nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 453/03).

55. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nepravdivosť uverejnenej informácie nemusí byť za určitých podmienok dôvodom pre obmedzenie (postih) výkonu slobody prejavu alebo práva na informácie. V zmysle nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 453/03, ak ktokoľvek chce zverejniť o inej osobe informácie difamačného charakteru, nemožno jeho konanie považovať za rozumné alebo legitímne, pokiaľ nepreukáže, že mal rozumné dôvody na to, aby sa spoliehal na pravdivosť difamačnej informácie. Legitimitu zverejnenia a ústavnú ochranu slobody prejavu nemožno poskytnúť informáciám, okrem iného vtedy, pokiaľ šíriteľ informácie nepreukáže, že mal rozumné dôvody, pre ktoré sa spoľahol na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril a ďalej pokiaľ preukáže, že podnikol riadne dostupné kroky k overeniu informácie prístupné a pokiaľ sám nemal dôvod neveriť, že difamačná informácia je nepravdivá. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lange proti Rakúsku z roku 1997 nie je možné považovať za rozumné a legitímne uverejnenie difamačnej informácie o inej osobe, pokiaľ nepreukáže, že existovali rozumné dôvody pre spoliehanie sa na pravdu difamačnej informácie, ďalej pokiaľ sa nepreukáže, že boli podniknuté dostupné kroky na overenie pravdivosti takej informácie a pokiaľ ten, kto difamačnú informáciu uverejnil, nemal dôvod neveriť, že táto informácia je pravdivá. Uverejnenie takej informácie nemožno považovať za legitímne či rozumné i vtedy, pokiaľ šíriteľ takej informácie neoverí jej pravdivosť u osoby, ktorej sa údaj týka a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takého postupu, alebo tam, kde tento postup nebol zjavne potrebný (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 23/05) .

56. Súd na základe vykonaného dokazovania zhodnotením dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

57. V konaní nebolo sporné a súd mal za preukázané, že žalovaný v týždenníku STAR, ktorého bol vydavateľom uverejnil v čísle 51-52/2012 dňa 18.12.2012 článok s názvom ,,Dohnala ho teda vlastná (zvlčilá) minulosť?“. Obsah článku bol o žalobcovi. V úvode tohto článku boli uvedené úryvky z blogu žalobcu. Ďalej tento článok obsahoval tvrdenie bývalého zamestnanca Slovenského rozhlasu vo vzťahu k žalobcovi a úryvky z príspevku A. Q. vzťahujúcej sa k blogu žalobcu. V pravom hornom rohu na strane 17 bola uverejnená fotografia predmetného príspevku A. Q..

58. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde domáhal ochrany osobnosti z dôvodu, že tento článok obsahoval nepravdivé informácie a difamujúce výroky vo vzťahu k jeho osobe v spojitosti s jeho pôsobením v Slovenskom rozhlase, pričom uverejnenie týchto nepravdivých informácii a difamajúcich výrokov v súvislosti s uvedeným článkom má povahu hrubých neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, svojim znevažujúcim charakterom v značnej miere znižujú jeho česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Súd skúmal, či tento článok bol objektívne spôsobilý vyvolať zásah do žalobcových osobnostných práv a ak áno, v čom a v akom rozsahu.

59. Vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu považoval súd predmetný článok za neprimeraný, pričom týmto zverejnením skutočne došlo k zásahu do občianskej cti, čoho dôsledkom bolo verejné znevážení osoby žalobcu. Pri skúmaní primeranosti výrokov uverejnených v článku je podľa názoru súdu potrebné rozlišovať, či ide o skutkové tvrdenia alebo hodnotiaci úsudok, pričom v danom prípade ide o kombináciu oboch. Na to, aby bolo možné ustáliť, že nešlo o neoprávnený zásah, musí sa skutkové tvrdenie opierať o fakty, objektívne existujúcu realitu, ktorej pravdivosť je overiteľná a v prípade hodnotiaceho úsudku je nevyhnutné preukázať pravdivosť tvrdenia, t.j. je potrebné preukázať pravdivý základ úsudku, a tento musí byť navyše primeraný. Označenia v článku ako ,,krutovládca A.“, ,,jeho zvlčilá minulosť“ a ostatné považuje súd za negatívne, difamujúce, pričom nebolo preukázané, že tieto majú základ v objektívnych skutočnostiach a predstavujú neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, pričom pravdivosť tvrdení uvedených v článku nebola potvrdená ani jednotlivými svedeckými výpoveďami. Uverejnenie článku s informáciami o žalobcovi, ktoré nemajú základ v objektívnych tvrdeniach, a ktorého obsah vykresľoval žalobcu v nie moc lichotivom svetle bol neoprávneným zásahom a tento zásah ohrozil mravnú integritu jeho osobnosti. Dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti bola znížená, keďže k zásahu došlo tlačou, celoštátne distribuovaným časopisom vychádzajúcim vo väčšom náklade. I napriek tomu, že súd nemal za preukázané, že k zníženiu postavenia žalobcu v spoločnosti došlo celoštátne alebo u väčšej skupiny osôb, v tomto prípade postačovalo aj preukázanie skutočnosti, že mu bola znížená vážnosť a dôstojnosť v obci, kde sa trvale zdržiaval, žil, mal sociálne či rodinné väzby. Uvedené potvrdila aj svedecká výpoveď svedkyne Ľudmily G., manželky žalobcu, ktorá uviedla, že po vydaní predmetného článku jeho povesť utrpela a to tým, že uvedené sa rozoberalo aj medzi spolužiakmi ich detí, kolegami svedkyne či ich susedmi, na základe čoho súd konštatuje, že jeho česť ako i dobré meno tým utrpeli, pričom svedkyňa zároveň uviedla, že predmetný článok zle vnímala aj ich dcéra, ktorá sa uzavrela do seba. Sestra žalobcu F. G. vo svojej výpovedi uviedla, že nakoľko pracuje s ľuďmi, tak tí sa jej aj s odstupom času na skutočnosti uvedené v článku pýtali. Zároveň mal súd za preukázané, že žalobca predmetným článkom utrpel aj v pracovnej sfére, čo vyplýva aj zo svedeckých výpovedí svedkov F. O. a F. Q., pričom z výpovede svedka F. Q. vyplýva, že odložil spoluprácu na plánovanom projekte práve kvôli predmetnému článku a svedok F. Q. uviedol, že je pravdepodobné, že svedok bol z finálového kola na post riaditeľa siete jazykových škôl vyradený práve na základe predmetného článku, nakoľko majiteľ tejto siete, ktorý si vyberal vhodného kandidáta mal pred vyradením žalobcu z finálového kola k dispozícii práve tento článok, keďže ten sa týkal žalobcových manažérskych schopností. V zmysle uvedeného má súd za to, že boli splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany osobnostným právam žalobcu.

60. V zmysle vyššie uvedených rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Českej republiky by mali byť informácie zverejňované v dobrej viere s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou, legitimitu zverejnenia a ústavnú ochranu slobody prejavu nemožno poskytnúť informáciám, ak šíriteľ informácie nepreukáže, že mal rozumné dôvody, pre ktoré sa spoľahol na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril a ak nepreukáže, že podnikol riadne dostupné kroky k overeniu informácie a pokiaľ sám mal dôvod neveriť, že difamačná informácia je nepravdivá a

tiež uverejnenie takej informácie nemožno považovať za legitímne či rozumné a i vtedy, ak šíriteľ takej informácie neoverí jej pravdivosť u osoby, ktorej sa údaj týka a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takého postupu, alebo tam, kde tento postup nebol zjavne potrebný. V článku III ods. 1 etický kódex SSN hovorí, že novinár je povinný dôsledne si overiť každú informáciu, ktorú zverejní, a aj keď je v danom článku použitý pojem „spravidla“, a teda nie je stanovená (etická) povinnosť overiť si informáciu aspoň z dvoch zdrojov, tak novinár si ju má overiť aspoň z jedného zdroja. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetné informácie o žalobcovi uverejnené v článku sa nezakladajú na pravde, pričom článok obsahoval nielen úryvky zo žalobcovho blogu a príspevku k nemu, ale aj informácie získané z iných zdrojov. Žalovaný v konaní nepreukázal, že boli predmetné informácie pred ich uverejnením overované a ani to, že im mal dôvod a tiež nepreukázal, že sa snažil žalobcovi dať priestor, aby sa k týmto informáciám vyjadril. Pričom podľa názoru súdu, je potrebné dodržiavať túto ,,novinársku etiku“ aj v prípade uverejňovania článkov, respektíve informácií v bulvárnej tlači, a teda aj keď právny zástupca žalovaného označil STAR ako bulvárnu tlač, bolo v prípade uverejnenia predmetného článku v STAR nevyhnutné dodržať túto ,,novinársku etiku“, pričom táto dodržaná nebola a nebol dodržaný ani etický kódex SSN.

61. Súd tiež poukazuje na výpovede svedkov J. Q., E. F., F. O. a P. P., ktorí sú respektíve boli spolupracovníkmi žalobcu, a ktorí vo svojich svedeckých výpovediach vyvrátili tvrdenia uvedené v predmetnom článku o žalobcovom pôsobení v Slovenskom rozhlase na poste šéfa spravodajstva Slovenského rozhlasu v rokoch 1998 až 2003.

62. Jedine svedkyňa A.na Q., ktorá bola aj autorkou diskusného príspevku, ktorého fotografia bola uverejnená pri predmetnom článku, a z ktorého čerpal aj autor článku vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že ihneď po nástupe žalobcu na post šéfa spravodajstva Slovenského rozhlasu došlo k prepúšťaniu dlhoročných pracovníkov, pričom medzi týmito bola aj ona sama a poukázala na jeho negatívne správanie. Z jej výpovede tiež vyplýva, že ju pred uverejnením predmetných informácií čerpaných z jej príspevku žalovaný nekontaktoval. Súd prihliadol na svedecké výpovede svedkov J. Q., E. F.Á., F. O. a P. P. vyvrátili tvrdenia o žalobcovi uvedené v článku a z ich výpovedí vyplýva, že žalobcovo správanie bolo profesionálne, a tiež na skutočnosť, že svedkyňa dostala od žalobcu výpoveď, pričom okolnosti spojené s výpoveďou označila vo svojej svedeckej výpovedi ako ponižujúce, a teda jej svedeckú výpoveď nepovažoval za objektívnu.

63. Súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal na výpoveď svedkyne F. Q., ktorá pôsobila v týždenníku STAR ako šéfredaktorka od roku 2011-2013. Svedkyňa súdu uviedla, že sa žalovanému ozvali ľudia, ktorí so žalovaným pracovali. Na otázku právneho zástupcu žalobcu či si overovali, či pani Q.Q. spolupracovala so žalobcom v Slovenskom rozhlase uviedla, že nevie na túto otázku odpovedať, keďže článok nepísala a pod článkom nie je uvedené, kto článok písal. Na otázku právneho zástupcu žalobcu či si spomína na to, ako boli pri príprave článku preverované skutkové tvrdenia, ktoré článok obsahoval uviedla, že nie, keďže je to tri roky stará vec, a nakoľko stále pracuje v médiách, tak nemá šancu si pamätať všetky články. V danom prípade ide o profesionalitu píšuceho, ktorý si overuje skutočnosti a svedkyňu o tom už iba informuje, pričom je presvedčená, že redaktorky, ktoré v tom čase v týždenníku pracovali si informácie overovali, keďže ide o redaktorky, ktoré prijímala ona. Na otázku právneho zástupcu žalovaného či by mohla súdu ozrejmiť, ako v redakcii prebiehalo overovanie pravdivosti informácií, ktoré v týždenníku zverejňovali uviedla o.i., že pokiaľ ide o tento konkrétny prípad, informácie overovali tým spôsobom, že mali oslovených ľudí, ktorí so žalobcom spolupracovali v Slovenskom rozhlase, pričom informácie sa overujú vždy z viacerých zdrojov, a nie iba z jedného, a tak to bolo aj v tomto prípade, pričom konkrétnych ľudí oslovuje konkrétny človek, ktorý článok píše a svedkyňu informuje. Na otázku právneho zástupcu žalobcu ako vedela, že jej ľudia vravia pravdu o žalobcovi a koľko ľudí sa takto pýtala uviedla, že určite to boli viacerí oslovení, aj keď si konkrétne na túto nepamätá, ale jej zásadou je, že informácia musí byť overená z minimálne 3 zdrojov, inak nie je dôveryhodná. Súd poukazuje na nelogické tvrdenia svedkyne, keď na jednej strane tvrdila, že si okolnosti ohľadom predmetného článku nepamätá, nakoľko bol vydaný pred tromi rokmi a nemá šancu si pamätať všetky články a na druhej strane hovorí, že pokiaľ ide o tento konkrétny prípad, informácie overovali tým spôsobom, že mali oslovených ľudí, ktorí so žalobcom spolupracovali v Slovenskom rozhlase. S poukazom na uvedené tvrdenia svedkyne a rozpory v jej výpovedi je dôkazná sila jej svedectva objektívne podstatne znižovaná, súdu sa javila ako nedôveryhodná a preto na ňu neprihliadal.

64. Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou návrhu je petit. V ňom žalobca uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok jeho rozsudku. Ním zároveň stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Pretože v podstate ide o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť (teda aj vykonateľnosť) výrokov rozsudkov. Presný a určitý petit je pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť, a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch.

65. Súd k námietkam žalovaného, že žalobný petit je neurčitý, nakoľko v ňom úplne absentujú informácie o tom, či sa má jednať o zverejnenie jednorazové alebo opakujúce, aký formát a veľkosť písma má mať text ospravedlnenia, na akej strane má byť zverejnené, v akom type periodika má byť ospravedlnenie zverejnené a pod. uvádza, že na základe vykonaného dokazovania vyhovel žalobe v časti ospravedlňujúcej žaloby, nakoľko mal za to, že boli splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany osobnostným právam žalobcu. Vzhľadom na špecifický charakter konania o ochranu osobnosti má súd za to, že výlučne žalobca je ten, ktorý má žalobný petit, t.j. svoju požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia formulovať spôsobom vyhovujúcim jeho predstave a požiadavke vykonateľnosti žalobného petitu, a v prípade, ak súd vyhodnotí nárok žalobcu na ospravedlnenie ako dôvodný a žalobe vyhovie, tak skutočnosť, že žalobca uvedie žalobný petit, ktorý je svojim obsahom nevykonateľný je to na jeho ťarchu, rovnako, ak žalobca neuvedie v akom type periodika má byť ospravedlnenie zverejnené, je to len na ťarchu žalobcu a nie na ťarchu žalovaného. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že žalobný petit obsahuje viacero nepravdivých a neaktuálnych informácií, a to označenie žalobcu ako moderátora sa súd stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, že žalobca je v súčasnej dobe poslancom NR SR, pričom títo sa označujú svojou profesiou a vzhľadom k tomu, že žalobca vykonával profesiu moderátora a je pravdepodobné, že po ukončení funkcie poslanca NR SR sa k tejto profesii vráti, je primerané jeho označenie ako moderátor, pričom v článku vydaným práve žalovaným bol žalobca taktiež označený ako moderátor, hoci túto funkciu v čase vydania článku nezastával.

66. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako i citované zákonné ustanovenia súd v časti ospravedlňujúcej žaloby rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a žalobe v tejto časti vyhovel.

67. Jednotné právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozerať relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 OZ predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy.

68. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2011, sp. zn. 4 Cdo 232/2010).

69. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa má fyzická osoba v prípade zásahu do jej osobnostných práv právo podľa § 13 ods. 2 OZ domáhať súd mal za to, že vzhľadom na intenzitu zásahu ako i na ďalšie skutkové okolnosti vyplývajúce z predložených listín a svedeckých výpovedí je poskytnutie morálneho zadosťučinenia postačujúce a nejaví sa opodstatnené aj finančné zadosťučinenie.

70. Súd je toho názoru, že žalobca dôkazné bremeno v tejto časti žaloby neuniesol a nepreukázal, že k závažnej ujme uverejnením predmetného článku skutočne došlo. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia o existencii závažnej ujmy poukazoval len na výpovede svedkov, z výpovede ktorých mal súd za preukázané, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu tým, že boli v článku o ňom napísané nelichotivé informácie, ktoré sa nezakladali na realite, avšak tieto svedecké výpovede nepreukázali, že by k závažnej ujme t.j. zníženiu dôstojnosti žalobcu alebo jeho vážnosti v spoločnosti/zamestnaní/rodine v značnej miere skutočne došlo. Je zrejmé, že najmä žalobca, respektíve jeho rodina sám pociťoval ujmu, ktorá mu mala byť článkom spôsobená citlivo, avšak k žiadnym preukázaným reálny následkom nedošlo. Súd má za to, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ je nevyhnutné, aby k zníženiu vážnosti a dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere, resp. inej závažnej ujme skutočne došlo a nestačí len hrozba tejto závažnej ujmy. Uvedené sa vzťahuje k úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti, nie však k úspešnému priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá pripadá do úvahy iba v prípadoch, kedy skutočne dôjde k zásahu tak závažnému, že nepostačuje primerané zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 OZ. Súd mal za to, že subjektívne vnímanie žalobcu o závažnosti zásahu do jeho osobnostných práv nie je dostačujúce pre prijatie záveru o tom, že došlo k tak závažnému zníženiu jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv je plne postačujúce.

71. Intenzitu závažnosti zásahu v nemalej miere znižuje aj množstvo ďalších článkov uverejnených na webových stránkach, ktoré boli súdu predložené žalovaným, a ktoré sa zaoberali práve odchodom žalobcu zo zamestnania a taktiež uvádzali úryvky z blogu žalobcu a nie práve lichotivý diskusný príspevok k osobe žalobcu. A preto aj v prípade, ak by bol žalobca preukázal, že mu bola spôsobená závažná ujma, nebolo by možné jednoznačne ustáliť, ktorý z týchto článkov túto ujmu spôsobil, nakoľko tieto články boli uverejnené na webových stránkach dostupných bez odplatne a bez obmedzenia.

72. Intenzitu závažnosti znižuje aj skutočnosť, že v článku boli uverejnené úryvky z blogu žalobcu a diskusný príspevok práve k tomuto blogu žalobcu.

73. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, najmä však s poukazom na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že došlo práve v dôsledku predmetného článku, resp. zásahu k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, a teda ani to, že k zníženiu dôstojnosti a vážnosti došlo v značnej miere týmto článkom, neboli splnené predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a preto súd žalobu žalobcu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

74. V civilnom sporovom konaní, ovládanom striktne zásadou kontradiktórnosti, je sporová strana nositeľom dôkaznej povinnosti. Ako taká, aby mohla byť v konaní úspešná, je povinná preukázať tvrdené skutočnosti tak, aby súd mohol jej skutkové závery bez pochybností prijať. V prípade, že sa jej to nepodarí, nesie ako subjekt civilného sporu, zodpovednosť za neúspech v konaní. V takomto prípade súd žalobnému návrhu vyhovieť nemôže.

75. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

76. O trovách konania strán sporu bolo rozhodnuté podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vzal do úvahy skutočnosť, že žalobca si vo vyššie uvedenej právnej veci uplatnil dva samostatne uplatniteľné nároky. Prvým nárokom žalobcu bolo ospravedlnenie a druhým nárokom žalobcu bola náhrada nemajetkovej ujmy. V časti ospravedlňujúcej žaloby mal žalobca plný úspech v konaní a teda žalovaný mal v tejto časti neúspech. V časti o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bol žalobca v celom rozsahu neúspešný, čo predstavuje plný úspech žalovaného v tejto časti a neúspech žalobcu.

Nakoľko úspech/neúspech žalobcu a žalovaného v konaní bol rovnaký, súd o trovách konania rozhodol tak, žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).